

Hồi 17

NHỮNG LÚC CẦN THÌ LÀ QUÂN TỬ KHI THỦ ĐOẠN CHẴNG KÉM TIỂU NHÂN

ời vẻ mặt lơ lảo Trương Khánh Long vừa đi, lúc chạy lúc dừng, vừa lo lắng nhìn dò xét khắp chung quanh. Chợt có tiếng hô hoán:

- Trương công tử?

Lập tức Trương Khánh Long hồi bộ và thủ thế, đồng thời cũng ngay lập tức sa sầm nét mặt khi nhận rõ nhân vật vừa xuất hiện sau tiếng kêu là ai:

- Sao lại là Quan Ngọc cô nương? Nhưng này cho tại hạ hỏi, đã có thời gian ngoài một năm tại hạ đã đối xử với cô nương như thế nào để bây giờ tại hạ bị cô nương đáp lại bằng hành vi thật khó chấp nhận như hôm nay?

Nhân vật xuất hiện chính là Quan Ngọc và nàng hoàn toàn ngớ ngẩn trước câu cật vấn của Trương Khánh Long:

- Tiểu nữ đã đối xử thế nào? Nhưng nếu là việc hết sức bất bình khiến công tử chủ nhân vừa gặp mặt đã nặng lời trách mắng thì hãy nói, tiểu nữ xin nghe.

Trương Khánh Long cười lạt:

- Cô nương cũng đoán biết, vì nghĩa phụ tại hạ thế nào cũng quan tâm đến Tô phu nhân?

Quan Ngọc ngập ngừng gật đầu:

- Như thế thì sao?

Trương Khánh Long lại hỏi:

- Theo lời nhắn của một người, nghe nói cô nương bảo tại hạ đến đây hội diện Hội Chủ Kim Dao Hội?

Quan Ngọc nở nụ cười:

- Vì biết công tử chủ nhân thế nào cũng quan tâm Tô phu nhân nên bất kỳ cơ hội nào dù nhỏ tiểu nữ cũng không bỏ lỡ, và thật may cuối cùng công tử chủ nhân cũng nhận được tin.

Trương Khánh Long thủy chung không một lần cười:

- Vậy tại hạ không dám nhận nữa tiếng xưng hô của cô nương, vì đã rõ cô nương nếu chẳng phải từ lâu thì hiện nay cũng là người của Kim Dao Hội. Chỉ xin hỏi, tại sao biết tại hạ quan tâm mà cô nương vẫn giúp Kim Dao Hội bắt giữ Tô phu nhân? Và bây giờ do tại hạ đã đến đây cho biết quý hội muốn gì?

Quan Ngọc sau một lúc bị cật vấn đến bối rối, bất chợt trấn tĩnh trở lại:

- Sao công tử quả quyết Quan Ngọc là người Kim Dao Hội?

Trương Khánh Long không đáp chỉ nôn nóng thúc giục:

- Nếu cô nương tuyệt vô tư cách tác chủ thì đừng chần chừ nữa, xin mời quý hội chủ đến ngay cho.

Quan Ngọc trở lại tâm trạng bối rối:

- Chỉ ít công tử cũng cho tiểu nữ biết vì sao công tử lại quả quyết điều đó chứ.

Nhưng Trương Khánh Long lại lắc đầu:

- Có phải quý tính đại danh của quý Hội Chủ là Công Tôn Nguyệt? Nếu vậy xin phiền bẩm báo hộ tại hạ từng chịu uỷ thác bởi một người, là một nhân vật đã chết và nhất định không thể không cho quý hội chủ biết một tin cũng khá quan trọng.

Bất chợt có một thanh âm tuy không lạnh nhưng cứ chầm chậm và vô biểu cảm vang đến từ xa xa:

- Có phải tin từ nhân vật đã chết và cũng là kẻ phó giao toàn bộ sự sản khiến Trương thiếu hiệp đột ngột trở thành đại phú gia?

Trương Khánh Long giật mình, vội đưa mắt nhìn quanh:

- Là Hội Chủ Kim Dao Hội chăng? Tôn giá đến khi nào và tại sao mãi lúc này mới lên tiếng bộc lộ hành tung?

Một phu nhân với vóc dáng mình hạc xương mai chợt lững thững xuất hiện và tiến lại:

- Bốn Hội Chủ những tưởng tự Trương thiếu hiệp đã phát hiện từ lâu, vậy nếu có sơ ý làm Trương thiếu hiệp giật mình, bốn Hội Chủ thoạt tiên xin có lời tạ lỗi.

Trương Khánh Long chợt quay trở lại Quan Ngọc:

- Nếu cảm thấy khó tiện bề thi lễ cùng Công Tôn Hội Chủ, giả thử ngay lúc này cô nương ngỏ ý cáo lui thú thật tại hạ chẳng có gì để trách.

Quả nhiên Quan Ngọc dù khó xử thế mấy cuối cùng vẫn bộc lộ thân phận buộc phải tiến lên nghinh đón và thi lễ với Hội Chủ Kim Dao Hội:

- Sao nghĩa mẫu bảo sẽ không vội đến, bất chợt thay đổi ý định làm nữ nhi chưa bao giờ khó xử như lúc này?

Hội Chủ Kim Dao Hội chợt xua nhẹ tay:

- Lỗi không do ta, chỉ do Trương thiếu hiệp chẳng vì đã nghi thì cũng nhờ tâm cơ quá mẫn tiệp, ắt đã sớm phát hiện cách người tiếp cận chẳng gì khác ngoài việc được ta sắp đặt để dò xét kẻ đột ngột được tiếp nhận toàn bộ sự sản của Lục Viên thất phu vô dụng. Bốn Hội Chủ mạo muội đoán như thế liệu có đúng chẳng Trương thiếu hiệp?

Trương Khánh Long giật mình:

- Hóa ra đây là lệnh ái, dù gì cũng là thiếu Hội Chủ quý Kim Dao Hội? Xin lượng thứ nếu lâu nay tại hạ vẫn thất lễ, lại còn đắc tội khuất tất Quan Ngọc thiếu Hội Chủ.

Hội Chủ Kim Dao Hội chợt nghiêm giọng:

- Như đã nói sẽ chẳng ai trách bất kỳ lời nào, Trương thiếu hiệp xin đừng mượn thái độ khách sáo hầu chủ tâm lãng quên câu hỏi của bốn Hội Chủ.

Trương Khánh Long cũng nghiêm giọng:

- Ý Hội Chủ muốn thẳng thắn? Được, tại hạ cũng bất tất phải dài dòng. Không sai, về hai điều, thứ nhất là ngay từ đầu tại hạ chưa hề thật tâm tin Quan Ngọc cô nương. Và thứ hai, nếu cả hai nhân vật được tại hạ và Hội Chủ lần lượt đề cập đều là một người thì đích thực toàn bộ sự sản tại hạ đột ngột được hưởng dụng chính là từ nhân vật này.

Quan Ngọc hoang mang:

- Tiểu nữ có lộ sơ hở nào khiến Trương công tử đã phải nghi ngay từ đầu?

Hội Chủ Kim Dao Hội lập tức gạt ngang:

- Là nhân vật dám tự xưng Bất Minh Phi Quân Tử thì chỉ một lời của Trương thiếu hiệp cũng quá đủ để tin, người hà tất phải vặn hỏi có hay không các sơ hở gì thêm. Và lại nếu không phải vì nghi thì sao lúc gặp người, dù với lớp dị dung hoàn toàn khác, Trương thiếu hiệp vẫn tỏ ra trấn tĩnh lạ, vờ như chẳng một chút bận tâm về Tô phu nhân đích thực là nhân vật được Trương thiếu hiệp rất cần tìm?

Trương Khánh Long phì cười:

- Nếu nói như Hội Chủ thì chẳng hóa ra tại hạ là hạng người vì có bản lĩnh bất phàm nên cũng có định lực uyên thâm? Tại hạ thật không dám nhận, có chăng là tại hạ hoàn toàn khác với nhân vật đã tình cờ gặp Quan Ngọc cô nương lần trước. Thêm nữa là tại hạ vẫn luôn quan tâm đến sự an nguy của Tô phu nhân nên ngay khi được tin không thể không lập tức tìm đến theo lời nhắn hẹn của Hội Chủ.

Hội Chủ Kim Dao Hội chợt hất mặt:

- Ý Trương thiếu hiệp muốn đề cập ngay đến Tô phu nhân?

Trương Khánh Long lắc đầu:

- Tại hạ lại tưởng Hội Chủ chỉ muốn biết ngay về cái chết của nhân vật không chỉ từng ban tặng cho tại hạ một hoàn đan dược được gọi là Bảo Đan, mà còn hào phóng hứa tặng toàn bộ sự sản đã tích lũy nếu tại hạ giữ lời, truyền đạt lại mọi điều cho một nữ nhân mà tại hạ từ lâu nay chỉ biết dưới tên gọi Công Tôn thị, đúng là Hội Chủ chẳng?

Hội Chủ Kim Dao Hội thản nhiên bảo:

- Ngoài lão thất phu vô dụng Lục Viên thì chẳng ai khác có thể có Bảo Đan để ban tặng Trương thiếu hiệp. Tóm lại đối với bốn Hội Chủ chỉ cần biết Lục Viên đã chết là đủ, cần gì biết thêm những lời di ngôn nhất định chỉ là nhảm nhí của lão? Vậy Trương thiếu hiệp có hiểu ý của bốn Hội Chủ chẳng? Là bốn Hội Chủ vì đang cần nên chỉ muốn thu hồi toàn bộ sự sản của lão Lục đã phung phí phó giao cho Trương thiếu hiệp.

Trương Khánh Long cười cười:

- Ý Hội Chủ bảo tôn phu quân vì không là chủ sở hữu nên tùy tiện phung phí, phó giao cho tại hạ? Nhưng sao tại hạ lại nghe khác. Rằng Lục tiên bối mãi đến lúc vĩnh biệt vẫn quả quyết chẳng một ai hay biết về toàn bộ sự sản tiền bối đã tích góp suốt một đời. Không đúng sao?

- Nhưng bốn Hội Chủ lại nghe Lục Viên chỉ hứa tặng khi nào Trương thiếu hiệp hoàn thành điều đã nhận lời và tiếc thay bốn Hội Chủ lại chẳng muốn nghe bất kỳ gì liên quan đến lời di ngôn hoàn toàn nhảm nhí của lão. Vậy Trương thiếu hiệp sao đủ tư cách tiếp nhận và sở hữu toàn bộ sự sản ấy?

Trương Khánh Long chợt lấy từ trong người ra một vật:

- Không những nhận lời truyền đạt mà tại hạ còn được uỷ thác phải giao hoàn một vật. Hội Chủ cũng không muốn nhận chẳng?

Cử chỉ của Trương Khánh Long ngay lập tức khiến Quan Ngọc thần thốt kêu lên:

- Nghĩa mẫu đó là...

Ngờ đâu Hội Chủ Kim Dao Hội cũng phản ứng nhanh, lạnh giọng quát nạt Quan Ngọc:

- Há lẽ ta không nhận thấy đó là Kim Dao bài? Vậy thì sao chứ? Liệu có đáng khiến người phải khấn trương như thế chẳng? Hừ, hóa ra người cũng vô dụng chẳng khác gì lão Lục. Mau đi khuất mắt ta, và bảo mang mộ họ Tô đến đây. Còn không mau đi?

Tiu nghỉu và có phần sợ hãi, Quan Ngọc lẩm lủi bỏ đi. Như chỉ chờ có thế ngay khi Quan Ngọc khuất bóng, Công Tôn Nguyệt Hội Chủ Kim Dao Hội liền dùng giọng vô biểu cảm nói với Trương Khánh Long:

- Phàm bất kỳ ai đáng được trân trọng đều nhận được từ bốn Hội Chủ một Kim Dao bài, và vật này lập tức trở nên vô dụng ngay khi kẻ giữ nó vì xấu số nên sớm uống mạng. Nếu thích Trương thiếu hiệp cứ giữ lấy.

Trương Khánh Long cũng tiu nghỉu đành cất lại Kim Dao bài vào bọc áo:

- Cũng có nghĩa tại hạ chẳng giữ được nữa toàn bộ tài sản đã do Lục tiền bối trước lúc mệnh chung giao phó?

Công Tôn Nguyệt gật đầu:

- Để xứng với danh Bất Minh Phi Quân Tử đích thực Trương thiếu hiệp nên giao hoàn.

Trương Khánh Long hít vào một hơi:

- Vậy đã đến lúc nên đề cập đến số phận của nhân vật hiện do quý hội quan tâm chăm sóc, là Tô phu nhân chẳng?

Cnt lại gật đầu:

- Cũng không vậy vì như Quan Ngọc bẩm báo, bốn Hội Chủ tự hiểu Trương thiếu hiệp ắt cần có một ít thời gian để minh bạch liệu Tô phu nhân có thật là thân mẫu cốt nhục từ lâu nay muốn tìm hay không. Thế nên bốn Hội Chủ không những đã rất mực ưu ái chăm sóc thật vẹn toàn cho Tô phu nhân mà còn sẵn lòng chờ đợi cảnh Trương thiếu hiệp lần đầu được cùng mẫu thân trùng phùng. Và không lâu đâu, vì bốn Hội Chủ đã bắt đầu nghe tiếng bước chân run rẩy như hầy còn phần nào sợ hãi của lệnh đường đang dần đến.

Nhưng điều Công Tôn Nguyệt đợi chờ có vẻ như không bao giờ xảy ra do thoát khi thấy một phụ nhân yếu ớt, chân đi không vững phải nhờ hai nữ nhân cùng dìu đi mới có thể đang dần tiến đến gần thì Trương Khánh Long chỉ ngỡ ngàng kêu:

- Là đại nương này ư?

Công Tôn Nguyệt cau mặt:

- Tình mẫu tử rất thâm trọng và thiêng liêng, Trương thiếu hiệp lẽ nào vờ không nhận ra ắt chỉ khiến lệnh đường thêm đau lòng?

Nhưng Trương Khánh Long vẫn hoang mang ngỡ ngàng:

- Lúc gia mẫu tự ý ly khai tại hạ chỉ mới lên bảy tuổi, có thể do ký ức của tại hạ quá tồi chăng? Vậy nếu được, Hội Chủ có thể cho tại hạ gợi hỏi một vài câu vì tại hạ vẫn luôn mong tìm thấy lại mẫu thân.

Công Tôn Nguyệt vẫn cau mặt

- Điều đó thì bốn Hội Chủ đã mạo muội và tùy tiện dò hỏi giúp thiếu hiệp rồi. Thật may Tô phu nhân đã thừa nhận quả nhiên có một cốt nhục nhưng bị thất lạc từ lâu. Tuy nhiên nếu muốn, Trương thiếu hiệp cứ tùy tiện. Vì đối với bốn Hội Chủ mẫu tử tình thâm luôn là điều đáng phải trân trọng.

Trương Khánh Long lập tức bước lại gần phụ nhân nọ:

- Đại nương xin cho hỏi, có phải lệnh lang được đại nương đặt cho tính danh là Trương Khánh Long?

Ngờ đâu Tô phu nhân lại đáp:

- Mụ quả từng có một cốt nhục nhưng không phải nam nhi, càng không có tính danh như đại thiếu gia vừa hỏi. Vậy đại thiếu gia cũng đang tìm mẫu thân? Người như đại thiếu gia mới là hiếu thuận, nghịch nữ của mụ thì khác, chỉ làm mụ xấu hổ. Là mụ tự tuyệt tình quyết không nhận là mẫu thân của ả, đâu phải do mẫu tử mụ bị thất lạc mà xa nhau?

Trương Khánh Long có phần thất vọng, dù vậy vẫn miễn cưỡng hỏi tiếp:

- Lệnh ái dù lỗi nặng tày trời thì vẫn là tình cốt nhục, mẫu tử tình thâm, đại nương lẽ ra nên tha thứ và tạo cơ hội để lệnh ái chuộc lại lỗi lầm, không được sao đại nương?

Tô phu nhân chợt để lộ nét mặt sầu thảm vừa thở dài vừa hỏi ngược lại Trương Khánh Long:

- Đại thiếu gia quả thật có lòng nhân, thế nên cũng tự hỏi ngược lại, nếu là đại thiếu gia thì liệu có vì thâm tình, lấy đại lượng để tha thứ được không?

Trương Khánh Long cũng thở dài nhưng thay vì đáp lời Tô phu nhân thì bất chợt xoay người lại diện đối diện với Hội Chủ Kim Dao Hội:

- Có điều này tại hạ không thể không hỏi, hội chủ đột nhiên hạ thủ và sinh cầm Tô phu nhân, bất luận có hảo tâm chăm sóc hay không vậy thì dụng ý của Hội Chủ là gì?

Công Tôn Nguyệt thoáng lộ kinh ngạc:

- Có vẻ như Trương thiếu hiệp vẫn vì quan tâm Tô phu nhân, dù có can hệ hay không, cũng sẵn sàng cùng bốn Hội Chủ thương lượng?

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Thương lượng? Có thể hiểu ở tại hạ ngoài toàn bộ sự sản của Lục Viên tiền bối thì vẫn còn điều gì đó khiến Hội Chủ quan tâm muốn thương lượng? Là điều gì?

Công Tôn Nguyệt nhẹ gật đầu:

- Thiếu Lâm phái không đơn thuần vì muốn đòi lại công bằng cho Liễu Độ mà đối phó với Trương thiếu hiệp như đã xảy ra chứ? Và bằng chứng là kể từ khi Trương thiếu hiệp buộc phải theo chân Liễu Phàm đến tận Thiếu Lâm thì đúng hay sai, như ai ai cũng biết rằng Trương thiếu hiệp đã có gần một trăm ngày bất đồ bất vô âm tín.

Trương Khánh Long âm ừ đáp lại:

- Rõ rồi, chủ ý của Hội Chủ cũng cùng một mối quan tâm như Thiếu Lâm phái, về điều bí ẩn kỳ thực chỉ là nội tình riêng của Thiếu Lâm phái? Nhưng rất tiếc về nội tình kỳ bí ấy tại hạ quả thật chẳng biết gì.

Công Tôn Nguyệt chợt hỏi:

- Theo cùng cách Trương thiếu hiệp vừa nói phải chăng Liễu Phàm cũng cùng chung một mối quan tâm nên suốt thời gian qua Trương thiếu hiệp đột ngột thất tung chỉ vì bị Liễu Phàm chủ tâm và đã gây nhiều bất lợi? Như Trương thiếu hiệp đã bị giam chẳng hạn? Vậy tại sao hoặc nhờ đâu Trương thiếu hiệp lại thoát? Do Thiếu Lâm phái tự ý dung tha, hay vì nguyên nhân nào khác?

Trương Khánh Long chợt cười:

- Nếu bảo tại hạ được phái Thiếu Lâm đại lượng tha mạng thì sao? Hội Chủ tin chẳng? Tuy nhiên xin đừng dẫn câu chuyện quá xa vì điều tại hạ cần biết là Hội Chủ muốn thương lượng việc gì?

Công Tôn Nguyệt lần đầu để lộ vẻ nôn nóng qua dung diện có phần biến sắc:

- Trương thiếu hiệp đã kết liễu sinh mạng Liễu Độ, thật khó tin Thiếu Lâm phái dung tha mà không mẫn nguyện vì có gì đó đáp lại. Có thể đoán một là Mê Tông bộ pháp đã giúp Trương thiếu hiệp tự thoát hoặc hai là cũng nhờ cam chịu thổ lộ yếu huyết luyện bộ pháp ấy cho Thiếu Lâm nên Trương thiếu hiệp mới được họ miễn cưỡng buông tha. Và đã vậy được lắm, Tô phu nhân sẽ ngay lập tức được phó giao cho Trương thiếu hiệp nếu như Trương thiếu hiệp thuận tình hứa giữ và cùng bốn Hội Chủ đi đến Tử Vong Cốc - Mê Tông Động một chuyến. Thế nào?

Trương Khánh Long giật mình:

- Hội Chủ muốn vào Mê Tông Động? Vậy sao không tự thân thực hiện lại tỏ ý cần tại hạ kỳ thực chưa hề biết cũng chưa đặt chân đến Tử Vong Cốc bao giờ?

Công Tôn Nguyệt lạnh mặt:

- Chớ nói nhảm, vì nếu chưa từng đến Mê Tông Động thì Trương thiếu hiệp tuyệt vô khả am hiểu và càng vô khả luyện bộ pháp Mê Tông trừ phi đây là ý Trương thiếu hiệp quyết khước từ? Cũng có nghĩa Trương thiếu hiệp chẳng coi trong Tô phu nhân rất có thể chính là lệnh đường, đúng không?

Trương Khánh Long cười lạt:

- Sao? Hội Chủ định uy hiếp tại hạ? Nhưng liệu có ích lợi gì chẳng một khi tại hạ vẫn quả quyết chưa hề đặt chân tới Tử Vong Cốc cũng như Mê Tông Động bao giờ. Và thêm nữa, hừ có muốn uy hiếp tại hạ cũng không dễ đâu. Hội Chủ không tin chẳng?

Công Tôn Nguyệt phá lên cười lạnh lãnh:

- Luận về võ học thì qua mọi bẩm báo của Quan Ngọc bốn Hội Chủ chân thành khuyến cáo người nên cân nhắc trước mỗi khi hành sự. Đây là chưa nói Tô phu nhân lệnh đường rất t sê vì các hành động thiếu suy nghĩ của Trương thiếu hiệp mà phải chịu hệ lụy. Ha ha.

Thật bất ngờ Trương Khánh Long cũng bật cười phá lên:

- Nói như vậy thì chưa chắc và để minh chứng, ha ha... dù tại hạ vô can vẫn quyết giải cứu Tô phu nhân cho Hội Chủ xem. Ha ha...

Và Trương Khánh Long vụt xoay người biến mất.

Vù...

Ngay lập tức Công Tôn Nguyệt Hội Chủ Kim Dao Hội bật quát:

- Đừng để gã dùng bộ pháp Mê Tông giải thoát phạm nhân, hãy đưa mục họ Tô lùi lại. Và nếu cần đừng ngần ngại hạ thủ ngay mục ấy cho ta.

Nhưng hai nữ nhân dều đỡ hai bên Tô phu nhân đã bất ngờ bật kêu thất thanh:

- Ôi.

- Hội Chủ bản lĩnh gã quá lợi hại thuộc hạ...

Cũng lúc này Trương Khánh Long lại xuất hiện và thập phần mãn nguyện vì đã cứu được Tô phu nhân. Ngờ đâu Công Tôn Nguyệt lại bất thần lao đến bằng khinh thân pháp không chỉ thật nhanh mà còn thập phần hung hãn:

- Ta không tin chỉ mới cách biệt trăm ngày người đã có kỳ tích đạt thân thủ ngân này. Hãy tiếp chiêu.

Ào...

Trương Khánh Long ngưng đọng thần sắc và lập tức di hình hoán vị cùng kéo Tô phu nhân lẩn tránh ngay chiêu công của đối phương.

Vù...

Công Tôn Nguyệt dù hệt chiêu vẫn hung hăng tìm cách áp sát Trương Khánh Long.

- Người nếu chỉ một mình thì còn khả dĩ, nhưng vì còn kéo theo một người, ha ha... người sẽ biết sự lợi hại của ta. Xem đao.

Như chợt xuất lộ thêm một vầng dương nữa thì phải, vì bất chợt có một ánh hào quang sáng chói bật loé lên ngay trước mặt Trương Khánh Long.

Ào...

Kinh tâm Trương Khánh Long đành kéo Tô phu nhân cùng nhảy lùi thật xa.

- Sao chưa gì Hội Chủ đã bạt đao vốn là sở trường tuyệt kỹ thành danh? Có vẻ quyết đặt tại hạ vào tử lộ thật sao?

Vù...

Lần này Công Tôn Nguyệt không bám theo nữa nhưng chẳng phải vì muốn buông tha Trương Khánh Long mà trái lại đã xuất hiện mấy loạt đao quang mỏng mảnh tợ tơ từ tả thủ Công Tôn Nguyệt phát xạ về phía Trương Khánh Long:

- Nếu bản lĩnh người chỉ thế này hầu như chỉ dựa vào bộ pháp Mê Tông thì bốn Hội Chủ quyết không vội đặt người vào tử địa. Trái lại hãy ném một thủ pháp khác cũng khá lợi hại của bốn Hội Chủ. Xem đây, ha ha...

Vụt, vụt...

Nhìn những tia đao quang mỏng mảnh lần lượt xé gió lao đến, Trương Khánh Long lần đầu thất sắc:

- Tuyệt kỹ Bát Bửu Đao của Vi Yển Thảo? Tam đao đồng xuất?

Do đã từng ném trái và biết tuyệt kỹ này lợi hại thế nào nên Trương Khánh Long thêm lo lắng vì đúng như Công Tôn Nguyệt bảo Trương Khánh Long đâu phải lo cho mỗi bản thân. Dù vậy khi cả ba tia đao quang rồi cũng thần tốc lao đến. Trương Khánh Long không do dự nữa, lập tức bật xuất hữu kinh, phát chiêu và tấn công vào các tia đao quang.

- Khai.

Vù... vù...

Công Tôn Nguyệt thoáng cười và ung dung sử dụng thủ pháp cách không dùng tả thủ điều động phương hướng di chuyển của ba tia đao quang từ xa:

- Nghe bảo thủ pháp này của Vi Yến Thảo Trương Khánh Long người đã đồng loạt hóa giải và làm cho ba mũi phi đao phải rơi cùng một chỗ. Để bốn Hội Chủ xem người hóa giải như thế nào và có đúng là bằng tuyệt kỹ Tảo Diệt Thập Nhị Chương của Trương Thái Toàn đang do người thi triển hay không? Ha ha...

Ba tia đao quang rõ ràng chỉ được tạo ra từ ba mũi phi đao vô tri vô giác nhưng với thủ pháp cách không khiến vật của Hội Chủ Kim Dao Hội thì ba mũi phi đao đều trở thành các linh vật đáng sợ. Chúng tương tự độc xà thoát tiến thoát lui, và nhất là biết phối hợp với nhau thoát tả thoát hữu, tiến thoái biến hóa khôn lường, cùng nhắm vào các chỗ sơ hở của Trương Khánh Long hầu chờ thời cơ tấn công gây sát thương bất lợi.

Vụt... vụt...

Trong khi đó với tay tả vẫn buộc phải nắm giữ Tô phu nhân bên mình, Trương Khánh Long chỉ còn mỗi một tay hữu để ứng phó là điều tốt cùng bất lợi.

Tuy vậy đột nhiên Trương Khánh Long bất quát:

- Loạn Vũ Tảo Diệt, mau lùi cả lại.

Một đạo cương lực chợt khai xuất từ hữu thủ của Trương Khánh Long khiến ba tia đao quang lần đầu lâm cảnh tự hỗn loạn, mọi tiến thoái cũng mất phương hướng lẫn phương pháp.

Công Tôn Nguyệt cũng quát:

- Hảo nội lực hảo công phu. Thăng.

Ba tia đao quang lập tức tự cất vọt lên cao.

Vù...

Vù...

Chợt Trương Khánh Long cả cười:

- Cuồng Phong Tảo Diệt. Không dễ thăng thoát đâu. Ha ha...

Ào ào...

Đạo cương lực đối phương cũng hướng lên trên để đuổi theo khiến ba tia đao quang dù vẫn lao lên nhưng cũng có phần khựng lại.

Ngờ đâu Công Tôn Nguyệt cũng cười:

- Người trúng kế ta rồi. Hạ xuống trúng này, ha ha... trúng nữa này.

Ba tia đao quang quấy lộn như linh xà đồng loạt trở mình lao cắt trở xuống nhanh như các đợt chớp loé báo hiệu tử thần hiện hữu.

Vù... vù...

Trương Khánh Long vội lùi về nhưng không vì sợ mà chỉ là đột ngột bật quát:

- Để xem ai trúng kế ai, Trích Tinh Tảo Diệp đây. Một rơi này, hai rơi này...

Linh xà như bị điểm tử khiến đứng với tiếng Trương Khánh Long quát, lập tức có hai mũi phi đao bị lực chấn chạm phải khựng lại và rơi xuống.

Cong.

Cong.

Công Tôn Nguyệt thất sắc:

- Người khá lắm nhưng với một đao còn lại người đừng hòng thoát. Phát khai.

Mũi đao còn lại lập tức quấy lộn bật thoát sau đó nhanh tốc uốn quay trở lại với khí thế hung hãn gấp bội lần so với vừa rồi.

Diễn biến này khiến Trương Khánh Long hiểu rõ Công Tôn Nguyệt vì chỉ còn một nên quyết dốc toàn lực thay cho lúc nãy phải phân khai cùng một lúc dồn lực cho những ba mũi phi đao. Và Trương Khánh Long vội kêu:

- Giữa chúng ta vô oán vô cừ, vậy sao không tránh những tuyệt tình hiềm khích hoàn toàn chẳng cần thiết? Cũng bởi lẽ tại hạ chỉ không muốn tạo khó xử cho song phương.

Tuy kêu nhưng Trương Khánh Long cũng không quên tránh nhờ đó ngay khi thấy Trương Khánh Long vẫn thoát Công Tôn Nguyệt gọi to:

- Ất người vẫn biết bốn Hội Chủ vẫn có thể phát xuất thêm nhiều loạt phi đao nữa? Điều hệ trọng là người có muốn hay không? Hãy mau quyết định.

Trương Khánh Long có phần nhẹ nhõm vì đến lượt phát hiện lực ở mũi phi đao còn lại đã có phần suy giảm cho dù vẫn linh hoạt xoay chuyển xung quanh Trương Khánh Long:

- Nếu nói tại hạ vì hiếu kỳ rất sẵn lòng cùng Hội Chủ đến Mê Tông Động một lần cho biết thì liệu đã đủ đáp ứng điều Hội Chủ cần thương lượng chẳng? Nếu ưng thuận thì mau triệt thoái phi đao.

Công Tôn Nguyệt bật hỏi ngay:

- Là lời nhất ngôn của quân tử chứ?

Trương Khánh Long chợt bất ngờ đẩy bật một chưởng vào mũi phi đao ngay lúc nó đột ngột chuyển hướng toan lao đến.

- Đừng quên tại hạ là Bất Minh Phi Quân Tử, hãy mau triệt thoái bù lại tại hạ hứa quyết không thực ngôn bội tín.

Bùng.

Mũi phi đao bị chấn chạm và có vẻ còn bị một tác động khác khiến nó tự bay luôn về phía tay tả của Công Tôn Nguyệt đang xòe ra chờ đợi.

Và khi thu hồi nán lại được mũi phi đao vào tay, Công Tôn Nguyệt vùng tái mặt:

- Hảo nội lực, vậy nên hiểu đây là người tạm nhân nhượng cho bốn Hội Chủ hay ngược lại?

Đã qua cơn nguy biến Trương Khánh Long thở phào:

- Hội Chủ nói đúng, nếu chỉ có một mình thì tại hạ phần nào còn khả dĩ. Đằng này, a... xin đa tạ Hội Chủ đã nhân nhượng cũng có nghĩa tại hạ sẵn lòng tạm tuân theo mọi sắp đặt của Hội Chủ.

Công Tôn Nguyệt cười lạt:

- Là người tự nói, đúng không? Vì thú thật bình sinh bốn Hội Chủ chưa lần nào buộc phải vận dụng đủ cả Bát đao đồng xuất. Tuy nhiên, để dễ cho người tiện bề sắp đặt chỗ lưu ngụ cho mục họ Tô, hẹn người mười ngày nữa không được chậm hơn, hãy đến phía đông Thiết Lệnh Sơn chờ bốn Hội Chủ, được chứ?

Trương Khánh Long cau mày:

- Tại hạ từng nghe Thiết Chỉ Sơn...

Công Tôn Nguyệt nhăn mặt:

- Cả hai không phải là một hướng hồ Thiết Chỉ sơn ở mãi phía nam tuyệt đối chẳng thể nào bị nhầm lẫn với Thiết Lệnh sơn ở phương bắc. Há lẽ người chưa lần nào đến Tử Vong Cốc thật ư?

Trương Khánh Long lắc đầu tuy nhiên vẫn bảo:

- Dù vậy tại hạ vẫn hứa sẽ đến đúng kỳ hạn. Tiện đây xin có lời đa tạ Hội Chủ mấy ngày qua đã không nặng tay đối với Tô phu nhân dù gì cũng là người vô can.

Công Tôn Nguyệt sinh nghi:

- Vô can? Ý muốn nói người quả quyết Tô phu nhân chẳng phải lệnh đường?

Trương Khánh Long mỉm cười:

- Phải hay không thì có hệ trọng chẳng Hội Chủ? Vì sẽ như thế nào nếu Hội Chủ bị mọi người gièm pha cho là nữ nhân tâm đối phó với một phụ nhân chân yếu tay mềm, lại chẳng am hiểu võ công? Tóm lại đề xuất của Hội Chủ, tại hạ đã nhận lời. Vậy thì việc phó giao Tô phu nhân cho tại hạ chẳng phải là giúp Hội Chủ chẳng phải là giúp Hội Chủ tự gỡ bỏ mọi thị phi đàm tiếu sau này sao? Nhân đây xin có lời cáo biệt Hội Chủ.

Và không vội Trương Khánh Long ung dung đưa Tô phu nhân đi xa dần, cuối cùng mới vận dụng khinh công đưa đi thật nhanh.

Vút.

Công Tôn Nguyệt nhìn theo và chẳng hiểu nghĩ sao bất ngờ bật quát thình nộ:

- Hay thật, ta đã trúng kế của gã, mau đuổi theo.

Nhưng Trương Khánh Long đã đưa Tô phu nhân thoát xa. Và chẳng bao lâu sau đó, lúc đã đưa Tô phu nhân tới một chỗ kín đáo từng chọn trước, Trương Khánh Long bất thần vươn tay điểm vào thủy huyệt của Tô phu nhân.

o0o

Nam Cung Tôn Quỳnh chợt xuất hiện:

- Người lại phát hiện và vừa rồi là tiếng động do người chủ ý gọi ta đến?

Trương Khánh Long cười buồn:

- Cô nương có phiền trách gì chẳng nếu tại hạ tạm không gọi là Bang Chủ nữa? Và cũng đừng khách sáo đã đến thì cứ vào.

Nam Cung Tôn Quỳnh phải khom mình mới chui vào được vào trong, nàng nhìn quanh:

- Lúc đến Giang Châu, người đã chuẩn bị bao nhiêu chỗ trú ẩn tương tự, ngoài chỗ đầu tiên ta đã biết? Nhưng sao người điểm huyệt Tô phu nhân? Hoặc giả không phải mẫu thân người thật?

Trương Khánh Long thở hắt ra:

- Thoạt tiên hãy nghe tại hạ hỏi trước, cô nương nghĩ gì về việc hai chúng ta đã thật sự trích huyết phát thệ? Ý tại hạ muốn biết cô nương có nghĩ đấy cũng là hai chúng ta kết bái chi giao bằng dịch huyết của cả hai chẳng?

Nam Cùng Tôn Quỳnh bõ ngỡ:

- Đã xảy ra chuyện gì khiến ta thấy người bi quan và phần nào có việc đang muốn nhờ ta?

Trương Khánh Long bảo:

- Cô nương vẫn chưa đáp lời, vì sao? Hay ngại không muốn cùng tại hạ kết giao? Nhưng nếu tại hạ nguyện ý và nài nỉ thì sao? Tại hạ sẵn sàng nhận bồi phạt nhỏ hơn dù gọi cô nương là tỷ tỷ tại hạ cũng chấp nhận.

Nàng từ từ tìm chỗ ngồi xuống:

- Nhưng ta đang muốn biết người đã gặp khó khăn phiền toái gì? Vì người đã thay đổi có thể bảo là đã hết cả mọi tự trọng như ta từng thấy.

Trương Khánh Long nghiêm mặt lại:

- Hay là thế này, nếu ưng thuận kết giao lấy dịch huyết làm bằng, tại hạ hứa không những giúp Bang Chủ bằng mọi giá tiến nhập Mê Tông Động mà còn nguyện tận lực cùng Bang Chủ thanh lý môn hộ, khử trừ toàn bộ bọn phản bang, được chăng?

Nàng cũng nghiêm mặt:

- Đây là lời hứa của bậc quân tử hay phi quân tử?

Trương Khánh Long cười lạt:

- Đối với Bang Chủ tại hạ luôn xử sự như bậc quân tử vì nếu chẳng thế, tại hạ đâu dễ thổ lộ và tự giải thích cho Bang Chủ biết chỗ mâu thuẫn cũng là điểm ngoắt ngoéo trong danh xưng Bất Minh Phi Quân Tử làm gì?

Nàng hoài nghi:

- Nhưng người cũng đã hứa với mục Công Tôn Nguyệt tương tự, ta phải hiểu như thế nào đây?

Trương Khánh Long giải thích:

- Bang Chủ vậy đã nghe? Nhưng nghe là một chuyện còn hiểu thế nào về lời tại hạ hứa với Hội Chủ Kim Dao Hội lại là chuyện khác. Bang Chủ thử nghĩ xem.

Nàng cau mặt và lắc đầu:

- Ý muốn nói lời người hứa với mục Công Tôn Nguyệt vì với tư cách một nhân vật Bất Minh Phi Quân Tử nên kể như chẳng đáng tin? Điều này đối với ta nghe thật bất ổn?

Thật lạ Trương Khánh Long cũng lắc đầu:

- Dù với tư cách nào thì lời hứa nếu không thật sự đáng tin ắt đâu dễ thuyết phục mục Công Tôn Nguyệt. Tuy nhiên cô nương hãy nhớ lại từng câu chữ tại hạ đã hứa nhất định sẽ phát hiện...

Nhưng chỉ nói đến đây Trương Khánh Long bất đồ khựng lại không những không nói gì nữa trái lại còn giật mình và vội đặt một ngón tay lên miệng. Nam Cung Tôn Quỳnh chợt hiểu cũng vội bế kín hô hấp và ngưng thần nghe ngóng vừa tìm cách ra hiệu cho Trương Khánh Long chỉ về phía Tô phu nhân. Trương Khánh Long lẳng lặng gật đầu và lập tức đặt một ngón tay lên ngực Tô phu nhân. Nam Cung Tôn Quỳnh nhìn theo và thực sự ngạc nhiên khi phát hiện Trương Khánh Long không rõ đang thi triển thủ pháp gì đã khiến cho toàn bộ hô hấp của Tô phu nhân hầu như ngừng trệ. Nàng không nén được vội dùng ngón tay vạch lên đất:

- Há lẽ Tô phu nhân đã chết.

Trương Khánh Long lắc đầu và đáp lại cũng bằng cách vạch chữ dưới đất:

- Đừng gây kinh động, địch nhân rất lợi hại. Có thể là mục Công Tôn Nguyệt, nhận lời kết giao không?

- Quan trọng chăng?

- Vì tại hạ buộc phải xuất đầu lộ diện để dẫn dụ địch nhân đuổi theo. Trong khi đó trừ cô nương tại hạ chẳng còn ai để tin tưởng phó giao Tô phu nhân.

- Vì lời hứa giúp ta khám phá Mê Tông Động việc chăm sóc Tô phu nhân dĩ nhiên ta thuận tình tiếp nhận và chăm sóc hộ người.

- Không.

- Phải kết giao mới được ư?

- Không sai.

- Vậy Tô phu nhân là...

- Mười phần đến chín là gia mẫu.

- Được rồi nhưng ta chỉ hứa giúp người giữ cho Tô phu nhân được vẹn toàn, việc kết giao thì chẳng cần.

- Nhất ngôn cửu đỉnh.

- Nhất ngôn vi định.

- Được tại hạ tin cô nương, nhưng nếu có bề gì cô nương nên hiểu hậu quả sẽ khó lường.

- Người dọa ta?

- Chẳng riêng gì cô nương đâu. Xin đừng xem thường lời của tại hạ, nhưng nhớ không sớm thì muộn tại hạ sẽ quay lại. Bây giờ phiền cô nương tạm nhắm mắt một lúc vì tại hạ đã đến lúc cần thay đổi dung diện lẫn y phục sẽ bất tiện nếu cô nương vẫn nhìn.

Hoang mang vô tả, Nam Cùng Tôn Quỳnh cuối cùng cũng đành quay đầu và nhắm mắt lại bởi thấy Trương Khánh Long không những đang thực sự dị dung làm thay đổi diện mạo mà có vẻ đang sắp sửa tự trút bỏ y phục đang mặc trên mình để thay bằng y phục khác bất luận có hay không có nàng. Được một lúc, nghĩ đã lâu, nàng toan mở mắt thì chợt nghe ở xa xa vang lên tiếng ai đó quát tháo thật lớn:

- Kẻ nào đừng mong tẩu, mau đứng lại?

Ngờ ngợ nàng mở mắt thì thấy Trương Khánh Long đã mất dạng chỉ còn lại một mình nàng và Tô phu nhân thủy chung vẫn im lìm bất động. Nàng khẽ thở ra:

- Công phu của gã thật vô lượng, nhưng tại sao bản lĩnh gã đột ngột cao minh hơn trước bội phần? Và nếu thật sự gã chịu giúp ta như đã hứa thì... ôi, ta thật dại đã không nhận lời kết giao cùng gã. A...

- o O o -